

בית הדין האזורי לעבודה בתל אביב-יפו

תע"א 12165/08 הלה פרנקל נ' חב' הומפלו בע"מ ואח'
(תע"א 12169/08; תע"א 12171/08; תע"א 12173/08)

בפני: כב' השופטת שרה מאירי – אב"ד
נציגת ציבור מעבידים – גב' חגית פורת
נציג ציבור עובדים – מר יוסי קרצר

התובעים: 1. הלה פרנקל 069480481

2. ניסים אהרון 069458784

3. גיא דניאלי 313746521

4. אבי כהן 054908694

ע"י ב"כ עו"ד שי דדוש

נגד

הנתבעים: 1. חב' הומפלו בע"מ 503043380

ע"י ב"כ עו"ד פרדריק ארן ריצ'ארד

2. מר פיטר וייסברג 761232310

ע"י ב"כ עו"ד מרק צל

3. סאלי וייסברג פול

(נמחקה).

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הגנת השכר, תשי"ח-1958: סע' 26](#)

[חוק החברות, תשנ"ט-1999: סע' 6.א.ב.](#)

פסק דין**הרקע וההליך**

א. 12165/08

1. ביום 07/12/2008 הגישה התובעת 1 ("התובעת") כתב תביעה כנגד 3 נתבעים, לאחר שנסתיימה תקופת העסקתה (8/9/08-19/3/00). טוענת התובעת כי החלו יחסי עבודה בינה לנתבע 2 ("הנתבע") עת הועסקה כמיקרוביולוגית בחב' סודה קלאב, שהנתבעת 1 היתה חברת בת שלה ובאותו מקום עבודה (צורך הסכם בינה לסודה קלאב). הנתבע שימש כמנכ"ל סודה קלאב והחזיק ב- 1/3 ממניותיה. עם פרישתו של הנתבע מסודה קלאב, בשנת 2007 "קיבל הנתבע לבעלותו המלאה את הנתבעת 1 ("הנתבעת") ביחד עם כל צוות העובדים" ובתוכם התובעת, שהמשיכה לעבוד בפועל באותו מקום עבודה, זכתה להערכה רבה ובחודש 01/08 נערך עמה הסכם עבודה חדש ומגדיר תפקידה כ-"compliance officer" ("ההסכם"). עיסוקה של הנתבעת בנהול פרויקטים בתחום טיהור וסינון מים ונוהלה בפועל רק ע"י הנתבע.

הנתבעת 3, בתו של הנתבע ("הנתבעת 3"), אחת מבעלי חברת WIT שנתנה לנתבעת שרותי יעוץ וניהול בתחום משאבי אנוש, ומינואר 2008 טיפלה בלעדית בנושא משכורות העובדים, כ"שהשרותים הפיננסיים בנושאי מש"א ניתנו לנתבעת ע"י חב' ברוקס-קרת בהתאם להוראות WIT".

"עם הזמן" התגלו קשיים במימון ופיגורים בתשלומים והתובעת התריעה בפני הנתבע כי אי עמידה בהתחייבויות תפגע בפעולות הנתבעת. ידוע לתובעת כי על אף הפיגור הקשה בתשלומים לספקים המשיך הנתבע לחתום על הזמנות "ולדרוש ביצוע פרויקטים שאופן מימונם לא היה ברור".

אבי כהן (התובע 4; "כהן"), שהיה חלק מהעובדים, התפטר מכהונתו כדירקטור, עקב המצב.

ביולי 2008 נסע הנתבע עם כהן לנסיעת עסקים להודו, עם שובם ב- 30/07/08 כינס את 12 העובדים, הודיע כי הנתבעת מצויה בקשיי תזרים מזומנים וכי אינו יכול לשלם שכר וכי "מי שירצה יוכל לקבל מכתב פיטורים". משחזרה מחופשתה זימן הנתבע אותה ואת כהן והבהיר כי הנתבעת תפסיק

להתקיים וכי הוא "רוצה להבריח את הציוד", אינו זקוק עוד למשרדי הנתבעת, יש לו כסף והרבה רעיונות לעסקים חדשים וביקש התחייבותם להמשיך לעבוד אתו, ש"יקימו עמו את החברה החדשה", תמורת אולי מניות בה וסרב לדרישתם לקבלת זכויותיהם.

ב- 05/08/08 הגיעה משלחת של חב' בלו סטאר ("ההודים") על מנת לבדוק הטכנולוגיה של הנתבעת ואפשרות לרכישתה, תוך מתן תמלוגים לחב' HOMEFLOW BV שהיא **בבעלות הנתבע ומשפחתו** ("החברה ההולנדית"/"הומפלו הולנד"), התובעת וכהן ליוו ההודים והסבירו להם על הציוד. באותו יום הבהירה התובעת לנתבע כי היא מצפה לכיבוד ההסכם ולקבלת מכתב פיטורים.

ב- 10/08/08 קיבלו עובדי הנתבעת (שנכחו) מכתבי פיטורים.

ב- 11/8/08 הזמין הנתבע את התובעת לשיחה, הרים קולו, וטען כי אין בדעתו לפטרה (ואת כהן), תאר הכיצד בדעתו לרמות גורמים שונים והדגיש כמה היא חשובה לו ולתוכניותיו.

התובעת המשיכה לבצע עבודתה כרגיל.

ב- 18/08/08 נפגשו התובעת והנתבע (בנוכחות הנתבעת 3) שהודיע כי הוא עושה מאמצים לגייס כספים לתשלום משכורות יולי-אוגוסט לעובדים והבהיר כי הוא זקוק רק לתובעת ולכהן והיא ביקשה שלא יתעמר בה, שיכבד התחייבויותיו כלפיה וכלפי יתר העובדים. הנתבע ניסה להרגיעה שיש לו כסף תוך שהחל להסביר שוב "את חזונו". התובעת העלתה סוגיית אי העברת ניכויים משכרה לקופ"ג ולקרן השתלמות והנתבעת 3 הכחישה כל פגיעה.

ב- 20/08/08 שולמה לתובעת משכורת 07/08 (ולכל העובדים למעט כהן).

במקביל, המשיך הנתבע "לנהל דיונים בנושאים טכנולוגיים שוטפים ודרש פתרון לבעיה שפתרונה עלול להתפרש על פני 4 חודשים (!!!)".

ב- 28/08/08 נערכה לבקשת צוות העובדים פגישה בנוכחות הנתבע והנתבעת 3, שסיכמה את עיקרי הדברים: שכר העובדים ישולם, הנתבעת תשלם כל התחייבויותיה, הטלפון הנייד יועבר ע"ש העובדים והם יקבלו "ט" 161 א' לביטוח לאומי" וכל העובדים שקיבלו מכתבי הפסקת עבודה (למעט כהן) אינם צריכים להגיע לעבודה, למעט מי שהנתבע ידבר עמו אישית. ב- 31/08/08 התבקשו התובעת וכהן להגיע למשרד הנתבע, שביקשם להתייחס לעניינים מקצועיים.

ב- 01/09/08 שלח הנתבע לתובעת הודעת דוא"ל על פיה מופסקת עבודתה, אף שהמשיך לשוחח עמה באותו יום בעניינים מקצועיים ועל תוכניותיו לעתיד.

במהלך כל התקופה הנ"ל הובאו בעלי מקצוע שונים והנתבע המשיך להתנהג כרגיל. התובעת עבדה כל אותו שבוע. ב- 07/09/08, כשלא הצליחה לתדלק רכב הנתבעת, התקשרה לנתבעת 3 שהבהירה שאינה צריכה להגיע יותר לעבודה וממילא, אף אינה זקוקה לרכב.

ב- 08/09/08 הודיעה הנתבעת 3 לתובעת על הפסקת עבודתה, כמו גם לחב' הביטוח מגדל.

הנתבע והנתבעת חד הם ויש לראותו **כבעלים היחיד** של הנתבעת וכמעסיקה של התובעת.

כאן מונה התובעת טענותיה לדוקטרינת הרמת המסך ואסמכתאות שונות בהלכה ובספרות המקצועית.

עוד טענה כי הנתבע והנתבעת 3 אחראים כלפיה בגרם הפרת חוזה, כשהנתבע פועל להברחת הציוד בנתבעת.

הנתבעת 3 היא שלוחת הנתבעת, שפעלה בחוסר תום לב, בכך שידעה על מצב הנתבעת ולא עשתה על מנת להבטיח זכויות התובעת ועובדים אחרים ואף מתנערת מאחריותה לעובדי הנתבעת, תוך הפנייה לנתבע לביטול זכויותיהם, ויש להטיל עליה אחריות "בתוקף היותה הארגון היחיד האחראי לנושאי שכר".

כך אחראים הנתבעים 2 ו-3 כלפיה מכוח [סעיף 26 לחוק הגנת השכר](#).

2. בכתב הגנתה (18/02/09) הכחישה הנתבעת הנטען ועתרה לדחיית התביעה. התובעת פועלת בחוסר תום לב, ניצלה מעמדה המיוחד כחוקרת בכירה וראש המעבדה המיקרוביולוגית, התעשרה שלא כדין וגרמה לנתבעת הפסדים של ממש עד כדי משבר פיננסי (צורך ההסכם המלא, חתום ע"י הצדדים).

הנתבעת, העוסקת במחקר ופיתוח בלבד בתחום הטיהור של מי השתייה, עברה לפני כ- 6 שנים לבעלות הומפלו הולנד (שאף היא בקבוצת סודה קלאב), איננה מוכרת מוצר ואיננה בעלת נכסים ואין לה לקוחות, לבד מהומפלו הולנד (שהזמינה מהנתבעת שירותי מחקר).

מלוא הקניין הרוחני ממחקרי הנתבעת הוא בבעלות החברה ההולנדית ביחד עם הומפלו שוויץ. הנתבע מונה כדירקטור מטעם החברה ההולנדית והינו איש עסקים, בעוד שהאחריות המקצועית כמדענית וחוקרת – על התובעת, כאמור בהסכם.

הנתבעת כיוונה מאמציה לקבלת אישור ה-WATER QUALITY ASSOCIATION ("WQA"), לכך ששיטת טיהור המים שלה יעילה מבחינה מיקרוביולוגית. התובעת היתה הדמות המרכזית בהשגת אישור זה.

אישור WQA הושג במאי-יוני 2008, כשכל מאמצי הנתבעת כוונו להשגתו עד נובמבר 2007. בנובמבר 2007 שלח מנהל המפעל (כהן) ל-WQA 2 אבות טפוס של מטהר המים ולאחר מכן, נודע לנתבעת שהיה על כהן לשלוח 3. אבטפוס שלישי הועבר ב- 25/02/08 והתובעת נסעה לצורך הבדיקות עם הטכנאי נסים אהרון ("אהרון"). חרף חשיבות העניין חזרה התובעת ארצה בטרם נסתיימו הבדיקות, תוך השארת אהרון (שאינו דובר אנגלית שוטפת) ושאינו המתאים לפתרון בעיות, שאכן לא הצליח לפתור. הבדיקות הושלמו בהצלחה רק במאי 2008. בכך גרמה התובעת לנזק חמור, משלא ניתן היה לפנות למשקיעים ללא האשור.

במקביל ובתחילת מאי 2008 נודע לנתבעת כי קיימת סכנה אחרת בשיטה, שהוסתרה מהנתבעת (הנתבע הוזהר ע"י כימאית עובדת הנתבעת, שראתה אותו עומד לשתות מים שעברו תהליך הטיהור שפיתחה הנתבעת), שאף גילתה לו ששיטת הנתבעת לא מבטלת הברומייטים, מה שנודע לתובעת ולאחרים, חוקרים בנתבעת, כ- 4 שנים קודם, שהסתירו זאת מהנתבעת ומהנתבע והמשיכו בתהליך, למרות שידעו היטב שמחסום הפחם אינו יעיל, תוך שבעלי הנתבעת המשיכו להזרים (סה"כ כ- 12 מיליוני אירו) למחקר ולפרוייקט של הנתבעת והכל, תוך שהמשיכו לקבל משכורות נאות ותוך בגידה והפרת אמון.

הנתבע דרש מהתובעת לבדוק הנושא ולהגיש לו דו"ח, זו בדקה הנושא במשך למעלה מחודשיים והגישה הדו"ח ב- 28/08/08, דו"ח בן עמוד אחד. בשל הנתונים, לא ניתן היה להמשיך במגעים עם משקיע שביקש באותו זמן להשקיע משמעותית בנתבעת והומפלו הולנד הפסיקה להעביר כספים להמשך המחקר.

בנגוד לטענת התובעת – התובעת הודיעה ב- 05/08/08 כי לא תמשיך לעבוד, אם לא תקבל המגיע לה לטענתה ("ה").

ב- 03/08/08 הנתבע ביקש מהתובעת ומכהן לשקול המשך העבודה בנתבעת בתנאים מינימליים – וזו היתה תשובתה, כולל בקשת מכתב פיטורים (שנמסר לה ב- 01/09/08).

הנתבעת בלבד היתה מעסיקתה של התובעת.

הנתבע אינו בעל מניות בהומפלו הולנד ומונה כדירקטור הנתבעת מטעם הומפלו הולנד ומעולם לא קיבל משכורת/תשלום אחר מהנתבעת.

הנתבע המשיך כדירקטור יחיד של הנתבעת, לאחר שכהן התפטר במפתיע כדירקטור במרץ 2008, אך נשאר מנהל משרדה של הנתבעת.

הנתבעת קיבלה שירותי מש"א משותפות WIT, כשהנתבעת 3 היא אחת מהשותפות.

אומנם היו תשלומים שלא שולמו לתובעת, אך הנתבעת רשאית לקזז כנגדם שווי ההפסדים והנזקים הרבים שהתובעת גרמה לה, בפעולותיה שלא ביושר או בנאמנות.

בשיחה שהתקיימה עם התובעת וכהן, הודיעה התובעת כי לא תעבוד אם לא תקבל מלוא התשלומים שמגיעים לה לטעמה; הטענות על לא לשלם לנושים או להבריח ציוד הן פרי דימונה של התובעת; הנתבע לא היה בעל מניות בנתבעת או בהומפלו הולנד ולא אמר שיש לו כסף להשקיע בנתבעת.

כל עוד רצתה להיות עובדת הנתבעת היה על התובעת לעבוד ולא רק להיות נוכחת במשרדי הנתבעת.

הנתבעת והנתבע ניסו למצוא פתרון להמשיך את הפרוייקט. הנתבע אכן פנה לתובעת ולכהן, אך הם סירבו לסייע כל עוד לא יקבלו מה שלדעתם מגיע להם.

לאחר מכתבה מ- 05/08/08 הפסיקה התובעת לעבוד. בקופת הנתבעת לא היה כסף לשכ"ד ולכן נדרש למכור הציוד. שאלת הנתבע לתובעת ולכהן אם הם מכירים צד מעוניין – לא הביאה לסיועם. התובעת נתבקשה להסדיר עם הנתבעת 3 ענייני הרכב ואם לא עשתה כן – בל תלין.

במידה והיתה עובדת ולא התפטרה למעשה ב- 05/08/08 (וזהו יום סיום עבודתה) אז בודאי פוטר ב- 01/09/08 ("ה").

הוכחשו, למען הזהירות, כל הטענות כנגד הנתבעים 2-3. הנתבעת בלבד היתה המעסיקה של התובעת. התובעת ניצלה מעמדה הבכיר באופן ציני וחסר ניקיון כפיים תוך בוז לאינטרס חיוני של הנתבעת. הנתבעת לא העדיפה נושים ולא הבריחה נכסים. הציוד נמכר למציע המחיר הגבוה ולא היה פסול במכירתו או פגם בפנייה לעובדים שיסייעו במכירתו.

3. הנתבעת הגישה כתב תביעה שכנגד, בו עתרה למתן צו עשה שיחייב את התובעת, שהפסיקה בפועל עבודתה ב- 05/08/08, אך נהגה "להפגין נוכחות" במשרדי הנתבעת, להחזיר לנתבעת בצורה מסודרת את המחשב שנמסר לה עם החומרים והקבצים שבו, הטלפון הנייד שקיבלה וכל חומר מקצועי שבידה,

הנוגע במישרין או בעקיפין לשיטות טיהור המים, למכשירים ולציוד שפותחו או היו בשימוש אצל הנתבעת ולהפגש עם כל אדם שיתמנה ע"י הנתבעת ולמסור לו הסברים באשר לעבודתה ולידע שרכשה בנתבעת בקשר לנ"ל.

4. ביום 01/03/09 הגיש הנתבע כתב הגנתו בו הכחיש טענות התובעת ועתר לדחיית התביעה כנגדו.

בשלהי 2000 תואגדה מחלקת המחקר של סודה קלאב, לנתבעת ועובדיה הפכו להיות עובדי הנתבעת וכך עד לסוף 2008.

הנתבע מונה כדירקטור (יחד עם נוספים) וכיהן כך עד היום (למעט בתקופה מתחילת 2007 עד מרץ 2008, כשכהן מונה כדירקטור).

מניות הנתבעת הועברו ב- 2003 מקבוצת סודה קלאב להומפלו הולנד (שהיא עצמה היתה חברת בת בבעלות סודה קלאב אנטרפרייז N.V. חברה פרטית הרשומה באנטילים ההולנדים; "NV").

הקניין הרוחני של הנתבעת הועבר להומפלו שוויץ (שבבעלות הומפלו הולנד). הומפלו הולנד רכשה השירותים מהנתבעת ומימנה כלל הציוד שלה. עד 01/01/07 לנתבעת לא היה מקור הכנסה עצמאי.

כתוצאה מרכישת הומפלו הולנד ובהמלצת הנתבע, לא הופסקה עבודת עובדי הנתבעת.

100% מימון פעולת הנתבעת (לרבות משכורות עובדיה) הוא מהומפלו הולנד (ומרכישה ב- 2006 ע"י חברת GJHL), עפ"י חוזה פתוח למתן שרותים שעפ"יו העסיקה הומפלו הולנד את הנתבעת ("החוזה").

הנתבע טוען בענין WQA, הברומאטים ומשבר התזרים וטענות הסרק של התובעת.

כללית ומקדמית טען כי אין עילה או יריבות כנגדו, בתביעה שהינה קנטרנית וטרדנית ואין בתביעה כדי לייסד עילה כנגדו, לא היו יחסי עובד מעביד בין התובעת לבינו, אינו חב דבר לתובעת, עסקיני בניסיון סרק של התובעת, אין עילה לאחריות אישית שלו, אלא עסקיני בתביעה בחות"ל, משהתובעת היתה מודעת כל העת כי הוא נציג הנתבעת בלבד.

המנהל בפועל של הנתבעת היה כהן והנתבע (שמונה כדירקטור, כנציג הומפלו הולנד) לא הגיע יומיום לנתבעת, אלא עסק בפתוח תוכניות שווק והפצה ואתור מקורות לגיוס הון לנתבעת.

הנתבע לא חב ולא היה חייב תשלום כלשהו לתובעת.
הנתבע טוען כנגד התנהלותה של התובעת ותלונתה החמורה בהקשר לבדיקות WQA. הנתבע פעל כל העת לאתר ולגייס מקורות מימון לנתבעת ולולא התנהלות התובעת וכהן, סביר שהיה מצליח במאמציו.

בכנוס עובדי הנתבעת מ- 30/7/08 (בטעות נטען 2007) טען כי הנתבעת צריכה לקצץ בהוצאות וחרף מאמציו לא תוכל הנתבעת לשלם לעובדיה את שכר יולי, כנוס שלאחריו נפגש עם התובעת וכהן.
הנתבע מכחיש כל האמירות המיוחסות לו, שיועדו רק להסית את ביה"ד כנגדו. בפגישה ב- 4/8/08 המליץ כהן לנתבע, שהנתבעת תפחית הוצאותיה, תקצץ בצוות העובדים ותפחית משכר העובדים הנשארים.
מעולם לא הסכים אישית לדרישות התובעת.

התקיימה פגישה בינו לתובעת ב- 11.8.08, בה לא אמר כטענתה, אך הבהיר לה כי בעיני הנתבעת כבר התפטרה; הוא ימשיך לעשות הכל להציל הנתבעת, אך אין לו כל חובה אישית לממן פעולותיה.

הנתבע הצליח לגייס כספים לתשלום שכר העובדים (כולל התובעת) לחודש יולי. התובעת לא היתה "בת ערובה" ולא היתה נתונה לאיומים.
בשל התרשלות התובעת וכהן, פתרון בעיית הברומטים נפל על הנתבע. הנתבע פעל באופן סביר, בבקשו מהתובעת לסייע לנתבעת לפתור הבעיה עד סיום עבודתה. הדו"ח שהכינה היה שטחי ביותר ולא הצביע על פתרון סביר לבעיה, שגרמה לה התובעת במכוון או ברשלנות חמורה.
כהן חזר מחופשה בסוף אוגוסט-תחילת ספטמבר (חופשה שיצא אליה תוך כדי בקור ההודים).
הודעת דוא"ל מ- 1/9/08 נשלחה לתובעת, לבקשתה, לאחר שהתובעת הפסיקה עבודתה, לאחר הודעתה מ- 4/8/08.
הנתבע פעל תמיד מתוקף תפקידו כדירקטור של הנתבעת ושל הומפלו הולנד, בתם לב ויחסי אמון מוגברים כלפי הנתבעת, עובדיה, בעלי מניותיה, נושיה.

לא הועדפו נושים ולא הועברו להם כספים, לא ע"י הנתבעת ולא מטעמה ע"י הנתבע. שולמו רק תשלומים הכרחיים בלבד ע"י הנתבעת, כגון לרשויות המס והמל"ל.

הוכחו טענות הסרק של התובעת בהתייחס לנתבעת 3 (החבה עם השותפה שלה ליתן שירותים מקצועיים לנתבעת), שמעולם לא היתה אורגן של הנתבעת, לא היתה לה סמכות לקבלת החלטות, ולו בנושאים שהעניקו שירותים לנתבעת.

לנתבע אין אחריות מכח [סעיף 26 לחוק הגנת השכר](#). לא היה נושא משרה בנתבעת, אלא דירקטור שלה.

5. בכתב התשובה לתביעה שכנגד (מ- 22.4.09) טענה התובעת כי מדובר בתביעה קנטרנית, מקוממת, רצופת שקרים וסילוף העובדות, שכל מטרתה להסיט תשומת הלב מתביעתה העיקרית וניסיון עלוב להציג התובעת באור שלילי ולהפעיל עליה לחץ למשוך תביעתה, ועל כן דינה להדחות/להמחק על הסף. הנתבע רמס ברגל גסה את זכויותיה לשכר ותנאים סוציאליים וממשיך לרמוס אותן בהגשת תביעה שכנגד קנטרנית וחסרת בסיס.

התובעת החזיקה בטלפון ובמחשבון נייד של הנתבעת, אך לא כל חומר מקצועי. המידע הכתוב (hard copy) נותר במשרדי הנתבעת וכל המידע האלקטרוני הקשור לעבודתה נמצא ברשת המחשבים של הנתבעת. רק לאיש מחשבים חיצוני מטעם בזק בינלאומי, שישב במשרדי הנתבעת (דודו רז) היתה גישה לקבצים של כולם וגם הנתבע יכול היה להכנס לכל קובץ של כל עובד ברשת. אין ברשותה חומר נוסף הקשור בעבודתה אצל הנתבעת, שלא מצוי במחשב הרשת.

מגוחכת הטענה כי התפטרה; בניגוד לטענת הנתבעת, עבדה התובעת באופן מלא כל חודש אוגוסט ועשתה מעל ומעבר לניתן במצב הנתון. הטענה כאילו מכתבה מהווה מכתב התפטרות, מקוממת. לא נתבקשה ולא עבדה חודשיים על שום דו"ח. מדובר בבקשת הנתבע מ- 26 או 27 לאוגוסט, שנשלחה אליו למחרת, כבקשת הנתבע. היתה נכונה ואף פנתה להשבת הציוד, אלא שהנתבעת והנתבעת 3 לא ענו. הנתבע אמר לה שדודו העתיק כל הקבצים לכונן החיצוני. טענת המחיקה על ידה הינה שקר גס נוסף שיועד להעמידה באור שלילי. מברור שלה עם כהן, התפאר הנתבע בפניו, כי העביר את כל מחשב הרשת אליו הביתה והם פתחו יחדיו כל קבצי המחשב.

עסקינן ב"בדיה אכזרית". התובעת היתה מוכנה לסייע "במידת זמינותה ויכולתה, אך לא תהא שבויה של הנתבעת". הנתבע ויתר על מתן הודעה מוקדמת ועתה מלין על כך.
משאינה חייבת דבר לנתבעת יש לחייב הנתבעת עפ"י תביעת התובעת.
(כל ההדגשות במקור).

עד כאן פרטנו הטענות בכתבי הטענות.

ב. באשר לרכיבי התביעה הפרטניים של כל תביעה – נתייחס אליהם בהכרעתנו ככל שידרש.
התובעת, כהן והנתבעת יכוננו ככאלה גם ביחס לתביעה שכנגד.
ב- 3 התביעות שלהלן, נתייחס אך לטענות העובדה הרלוונטיות / שנוספו.

ג. 12169/08

התובע 2 ("אהרון") הועסק ע"י הנתבעים מ- 09/07/00 ועד פיטוריו ב- 09/09/08, כהנדסאי ביחידת הפיתוח של סודה קלאב, שהנתבעת היתה חברת הבת שלה ובאותו מקום עבודה, הועבר עם צוות העובדים לנתבעת והועסק כמנהל אחזקה ובמסגרת תפקידו היה אחראי לפיתוח והרכבת מערכות מים וכן לאחזקת המבנה וציוד המעבדה.

התובע נסע עם כהן והנתבע ב- 14/07/08 להודו.

באחד הערבים, כשכהן והנתבע סיימו פגישת עבודה, סיפר לו כהן שהנתבע הודיע לו ש"אין ביכולתו להמשיך ולממן את פעילות הנתבעת כי אינו מסוגל לעמוד בכל ההתחייבויות" ולכן הוא יפסיק את פעילות הנתבעת.

כשבוע לאחר שנודע לו על כנוס העובדים ע"י הנתבע ב- 30/07/08, נקרא לחדרו של הנתבע ובנוכחות כהן והתובעת, אמר הנתבע כי הנתבעת תפסיק להתקיים והוא לא מסוגל ולא יכול לשלם לכל הנושים וכי השכר שיוכל לשלם לו, נמוך משכרו כעת. בתגובה דרש את כל הזכויות המגיעות לו וציין כי לא הופרשו כספים לקרן ההשתלמות וקופ"ג. הנתבע הודיע לו כי העניין יטופל.

ביום 04/08/08 הגיעו ההודים לבדוק הטכנולוגיה, "במטרה לבחון אפשרות לקנותה תוך מתן תמלוגים" להומפלו הולנד והוא יחד עם התובע 3 ("דניאלי") ליוו אותם.

ב- 08/09/08 בתום יום העבודה נתבקש ע"י כהן לסגור כל המכשירים הצורכים חשמל והמערכות הלא חיוניות (מים וקומפרסורים).

ביום 10/8/08 קיבל מכתב פיטורין עם מכתב בחתימת הנתבע, המסביר קשייה הפיננסיים של הנתבעת וכי לא תוכל לממן הפרשות לקה"ש של אפריל-יולי 2008. כשבוע לאחר מכתב הפיטורין, נקרא אל הנתבע ונתבקש להכין מכונה אחת לבדיקה ושתיים לאריזה, משום "ויתכן שנשלח אותם להודו".

ב- 23/10/08 התקשר לנתבע וביקש תשלום המגיע לו ונענה כי אינו חייב לו וכי הנתבעת היא החייבת ואין לה כסף.

ב- 27/10/08 נסע עם רעייתו למגרש החנייה שמול משרדי הנתבעת: הגיעה משאית מלווה בנתבע וסבלים, שהוציאו 2 מכוונות חדשות ארוזות ועוד 2 חבילות. ב- 31/10/08 ביקש הנתבע מהתובע לסייע במכירת הציוד והבאתו ממשרדי הנתבעת ושיבוא 3-4 ימים לפקח על פינוי הציוד ואף הציע לו 3,000 ₪ במזומן. ידוע לו כי בימים אלה ממש מתבצעת עיסקה למכירת הציוד במחיר נמוך משווי האמיתי, זוהי מכירה פיקטיבית ע"מ ליצור מצג של סגירת הנתבעת וחסולה ושל חדלות פרעון כלפי נושיה ועובדיה, בעוד שהנתבע עוסק בפעילות הנתבעת ועורך עסקאות עם ההודים וספקים אחרים (צורפו תמונות ותמלול שיחה עם הנתבע והנתבעת 3).

12171/08 .ד

בין התובע 3 ("דניאלי") לנתבעים התקיימו יחסי עבודה מ- 15/10/06 עד שפוטרו ב- 9/9/08. הועסק כמהנדס ראשי בנתבעת, כשטרם לכך הועסק כ- 3 שנים כיועץ חיצוני.

12173/08 .ה

1. בין התובע 4 ("כהן") לנתבעים התקיימו יחסי עבודה מ- 10/2/99 וסופם עם הפסקת עבודתו בפועל ב- 16/10/08.

יחסי עבודה בינו לנתבע החלו ב- 10/2/99, עת הועסק כמהנדס תכנון במערך התפעול של סודה קלאב, שהנתבעת הייתה חברת הבת שלה ובאותו מקום עבודה.

התובע, שהיה חלק מצוות העובדים שעברו לעבוד בנתבעת, הועסק כ- "chief technical officer" ובתפקידו היה אחראי לכל הנושאים ההנדסיים והטכניים. "כמו כן, התובע היה רשום כדירקטור" של הנתבעת עד להתפטרותו מכהונה ביום 5/3/08.

בפועל, הנתבעת נוהלה רק ע"י הנתבע, כמנהל וכדירקטור יחיד שלה. בעוד שב- 20/8/08 שולמה לכל העובדים משכורת 7.08, לו לא שולמה והודע לו כי לא תשולם, אף שקיבל תלוש.

ב- 16/10/08 הזמין אותו הנתבע לפגישה, כשכוונתו לתכנן נסיעת עסקים להודו ולארה"ב. הוא עמד על המשך קשר רק לאחר שישולמו כל החובות כלפיו. הנתבע התנה תשלום החובות כלפיו, בהצלחת הקשר עם ההודים והשלמת העסקה.

2. יחד עם הגנתה הגישה הנתבעת כתב תביעה שכנגד, כנגד כהן, בטוענה כי שימש גם כמנהל משרדי הנתבעת וכדירקטור בנתבעת מ- 1/1/07 ועד 3/08. עתירות הנתבעת הן לצו עשה, כמפורט בתביעה שכנגד כנגד התובעת (כולל דיסק קשיח/סיסמאות וקודים וכו', שנטען כי נהג לשומרם אצלו).

3. בכתב התשובה הכחיש כהן הנטען וטען כי כל הקבצים נשמרו ברשת ע"י דודו, וכששלח את מחשבו לנתבעת – זה הוחזר לו, בצירוף הודעה כי הנתבעת פשטה רגל.

1. בהחלטת כבוד ס.נ. השופטת ח. שגיא (5/8/09) הוחלט על איחוד הדיון ב- 4 התביעות.

ביום 29/10/09 החליט מותב בראשות כבוד השופטת ה. יהלום כי לא ניתן להורות על סילוק התביעה על הסף כנגד הנתבע ונעתרה הבקשה לסילוק על הסף של התביעה כנגד הנתבעת 3, תוך שנקבע כי הוצאות הבקשה תקבענה בתום ההליך.

ביום 3/3/10 ניתנו פס"ד חלקיים לטובת אהרון ודניאלי לסכומים (45,767 ₪; 36,047 ₪ בהתאמה).

התובעים הגישו תצהירי עדות ראשית שלהם.

מטעם הנתבעים הוגשו תצהירי הנתבע, גב' סאלי וייסברג-פול (הנתבעת 3; להלן: "סאלי"), מר דניאלי זיסר (מנכ"ל הנתבעת 2001-2003; "זיסר"), הגב' ריטה יצקביץ' (כימאית אנליטית במעבדה הכימית; "ריטה"), מר משה בר חיים (עובד לשעבר בסודה קלאב; "בר חיים").

ז. בפני מותב בראשות כב' הנשיא מ. שפיצר (כתוארו דאז) נשמעה ביום 20/12/11 עדות כהן ונקבעו 2 מועדים נוספים.

ביום 27/12/11 נשמעה עדות התובעת.

ביום 26/2/12 נשמעה עדות אהרון ודניאל.

עם מינויו למנהל בתי המשפט הועבר ההליך לשמיעתו בפני מותב זה ומשניתנה הסכמת הצדדים להמשך שמיעתו – נשמעה עדות הנתבע ביום 13/6/12 ועדות סאלי, זיסר, בר-חיים וריטה נשמעה ביום 16/7/12.

ביום 29/8/12 הוגשו סיכומי התובעים (שמצאו, משום מה, לצרף "ראיות" לסיכומיהם).

ביום 22/10/12 הוגשו סיכומי הנתבעת ובאותו יום הוגשו גם סיכומי הנתבע.

ביום 28/10/12 הודיעו התובעים כי ביום 23/10/12 ניתן צו פרוק לנתבעת, נתבקש כי נורה על עכוב הליכים כנגדה ונתבקשה הכרעה כנגד הנתבע.

הנתבעת הודיעה ב- 29/11/12 כי לטעמה אין בסיס לחיוב הנתבע וכי ככל שיחוייב יש להפחית ממנו הסכומים שבתביעה שכנגד, שהרי לא ניתן לחייבו אלא במה שהייתה מחוייבת בו הנתבעת.

הנתבע בהודעתו מ- 2/12/12 טען כי טענותיה המהותיות של הנתבעת, ככל שהן רלוונטיות לטענותיו – תלקחנה בחשבון ע"י ביה"ד וכי יש לקזז את שיגיע לתובעים מהמל"ל. עוד נטען לחות"ל התובעים המבקשים, מחד לחייב הנתבע באופן אישי ומאידך, לפרק הנתבעת.

ביום 4/12/12 הגיבו התובעים כי בקשת הפרוק הוגשה ע"י עובדים אחרים ורק אח"כ הצטרפו אליה התובעים. פס"ד חלקיים נגד הנתבעת לא נפרעו עד היום וכי הנתבע הוא המנהל ההליך וממנו וכי "הנתבעת 2" [הנתבעת(?)] ניהלה 5 שנים הליכים ממושכים ויקרים.

עוד נטען, בהתייחס לחוב הנתבעת, תוך הפנייה לפרוטוקולים ושאר טענות עובדה – שאינן ממין המהות שנתבקשה ובכלל כן, נטען כי הנתבע והנתבעת "חד הם וקיימת זהות מוחלטת ביניהם".

הקפאת הליכים כנגד הנתבעת אינה גורעת מאחריותו של הנתבע, משנתבעו ביחד ולחוד ואין בתביעה למל"ל כדי לפטור הנתבע מאחריותו האישית כלפיהם.

ח. **ולהכרעה –**1. **כללי**

משניתן צו עיכוב הליכים כנגד הנתבעת – ברי כי לא תנתן כל הכרעה בתביעה כנגדה, כמו גם בתביעה שכנגד שהגישה.

כך, נציין כי בתגובת הנתבע להודעה על הקפאת ההליכים טען הנתבע כי יש "לשקול"/להתחשב בטענות הנתבעת, בבואנו להכריע בתביעת התובעים, כמו גם בטענותיה בהתייחס לתביעה שכנגד, כולל "קזוז" האחרונה מתביעתם.

התובעים, משום מה, "החרו-החזיקו" בטענתו וטענו כי הנתבעים "חד המה וקיימת זהות מוחלטת ביניהם" – שמא, **לא שמו לבם** כי בכך, "גוזרים" הם על עצמם כי יש מקום לקבוע בתביעה שכנגד, ככל שתתקבל, כי יש לחייבם כלפי הנתבע... (דווקא, כטענת הנתבע)!

אלא, שלעמדתנו – אין שחר לטענות הצדדים בהקשר זה – משעוכבו ההליכים כנגד הנתבעת, משמע, אף התביעה שכנגד בכלל כך.

דא עקא, ככל שטענת התובעים נסמכת על חבות הנתבעת ועל הרמת מסך ההתאגדות ממנה – לטעמנו, ספק אם ביה"ד יכול כלל לדון בחבותה ומשכך, אינו יכול ("ואין טעם") בהכרעתו בשאלת "הרמת המסך", שהרי חבות הנתבע בהרמת מסך, יכול שתקום רק מקום שקמה חבות **ראשונית** של הנתבעת!

בהקשר זה – יש לפנות לתביעות עצמן:

התובעת טענה כי נתקיימו יחסי עבודה בינה לנתבע החל ב- 19/3/00, עת הועסקה בסודה קלאב וצירפה לתביעתה הסכם עם סודה קלאב, שלא הופנה אליה ע"י הנתבע ואף אינו חתום על ידו. כן צרפה לתביעתה תדפיס רשם חברות ממנו עולה **ברורות** כי הנתבע לא היה בעלים של הנתבעת (אלא, בעלת המניות היחידה היא הומפלו הולנד), הגם שהיה מנהלה, במינוי מ- 12/6/00.

כן טענה כי בנסיבות הפסקת העבודה, שלילת זכויותיה (וכיוצ"ב טענות שעניינן "הרמת מסך") יש לחייב הנתבע ולהטיל עליו האחריות לחובות כלפיה (כזכור, באופן זה נטען כלפי הנתבעת 3, תביעה שנמחקה).

מוסיפה התובעת וטוענת בתביעתה כי הנתבעת והנתבע חד הם וכי קיימת זהות מוחלטת ביניהם, יש לראות בנתבע "כבעלים היחיד של החברה וכמעסיקה של התובעת", כמנהל הבלעדי שקבע מדיניות, עבד מול העובדים, קיבלם ופיטר אותם וכי הוא מקור הכספים הבלעדי למימון הנתבעת; בעלת המניות בנתבעת (הומפלו הולנד) היא "בשליטתו הבלעדית של הנתבע 2 ומשפחתו", הנתבע אף

הצהיר מספר פעמים כי הוא המממן היחיד של הנתבעת וכי משפחתו שולטת בהומפלו הולנד השולטת בנתבעת.

ממשיכה התובעת וטוענת לפיתוח דוקטרינת הרמת המסך ע"י בתי הדין תוך יחוס חובות החברה לבעלי מניותיה ולנושאי תפקידים בה [נציין כי פרק שלם נטען בהקשר זה, תוך הפנייה גם [לסעיף 26 לחוק הגנת השכר](#), התשי"ח-1958 ("חוק הגנת השכר"')] – והוא הדין ב-3 התביעות האחרות. כהמשך לכך, טענו התובעים (גם משפטית) בתצהיריהם.

כל שנדרש הוא איפוא לבחון אם הוכח בפנינו כי הנתבע היה המעסיק ולמצער, ולמען הסר ספק, אם יש מקום להרמת מסך כנגד הנתבע, שאלה שהינה משנית ומאוחרת לקביעה (שאינה אפשרית עוד) ולפיה, הנתבעת חבה (כך או אחרת) לתובעים (או מי מהם).

אגב כך, ראוי להזכיר כי נוצרת אנומליה מכך, שהרי לא ניתן לדון בתביעה שכנגד; משמע, חבות הנתבעת אם וככל שנקבע כי יש לחייב בה את הנתבע – לא נוכל לקזז ולהפחית ממנה, משלא ניתן עוד לדון בתביעה שכנגד שהגישה הנתבעת! (שלא הוגשה ע"י הנתבע).

2. הנתבע כמעסיק

טענת התובעים בהקשר זה נשמעת סתמית, ודאי תוך שהתייחסותם היא להסכמה כזו או אחרת עם סודה קלאב (התובעת), אהרון וכהן; דניאלי לא טען כי הועסק בסודה קלאב).

כך הודעת סודה קלאב לתובעת בדבר העברתה החל מ-1/1/01 לנתבעת (יט לתצהירה) היא הודעת ראש תחום מש"א בסודה קלאב וחתום על ידו. כך, עולה מתמצית רשם החברות כי הנתבעת נתאגדה רק ב-6/12/00 (בי לתצהיר התובעת).

מועד זה מתיישב עם הודעתה הנ"ל של סודה קלאב.

מעדות כהן עולה כי פנה לנתבע במהלך השנים, כדי "לעקוף" את מנהליו-שלו. עוד עלה כי ב-2008 חתם על הסכם עבודה עם הנתבעת.

כך, עלה כי בשהיית כהן והנתבע בהודו הוברר כי לנתבעת בעיית תזרים כספים קשה, שהביאה לפיטורי כל העובדים (לאחר חזרת השניים לישראל), כשלטענת כהן (מפי הנתבע) משכורות העובדים שולמו כי הנתבע עמד על זה שאנחנו (כהן והנתבעת) נמשיך להיות "מחוייבים לו". הגם שביקשו (כהן והנתבעת) כי

הנתבע יסביר למה הוא מוכן להתחייב – הנתבע לא היה מוכן להתחייב לשום דבר (עמ. 17).

כך, לראשונה בח.ג., טוען הוא כי עוד ב- 1999 "הפרוייקט" היה כבר באויר כשגויס לעבוד בסודה קלאב ב- 1999, חברה שהנתבע היה מנהלה ובעלים שלה. דא עקא, אין בפנינו איזשהי ראייה מהתובעים לכך. גם טענתו בדבר "קשרי עבודה" בינו לנתבע בתקופת סודה קלאב (ס' 9 לתצהירו) – אין בה דבר למושא הדיון דנא ("הנתבע כמעסיק"?). ודאי כך, כשיחד עם כך, טען בתצהירו כי היה "חלק מצוות העובדים שעברו לעבוד בנתבעת" (ס' 10; כך הוא, כך יתר התובעים שעבדו בסודה קלאב).

אלא, שמוסיף הוא וטוען כי "התביעה היא מכח חבות אישית ולא מכוח היותו מעסיק" (עמ. 19) – אמירה שלא ממש נהירה משמעותה... אין גם בטענה לפיה טען הנתבע בשיחות עם משקיעים (בשלב בו הכיר? את התובעת וכהן) כי הוא הבעלים היחיד והמחליט היחיד (עמ. 19) כדי להשפיע על המהות (ובלא שנצטרך להתייחס לכך ש"עינו צדה" את הסימון שע"ג י"3 לתצהירו – והמשמעות לטקסט).

והקושי "להבין" המבנה המשפטי – אין בו כדי להוכיח טענות התובעים, ודאי לא כדי סתירת המצב המשפטי ברישום הנתבעת או מצבו המשפטי של הנתבע, גם אם "היה המוציא לפועל ואחראי לכל הפעילויות בחברה" – שהרי כזכור, הנתבע רשום כמנהל בנתבעת ולא על "הקש" של כהן (או אחרים) יש לבסס אחריותו המשפטית כמעסיק!

הוא הדין בטענה כי תמיד הכסף זרם לחברה דרך הנתבע, או כי כסף הגיע לפעילות הנתבעת ולא רק מפני שלדבריו הוא (ויותר מיתר התובעים, שהרי שימש כדירקטור בנתבעת במשך כשנה!) "לא הייתה לי ידיעה על הפעילות הכספית של החברה"! (עמ. 20)

ולטענת "ניהול חיים ראוותני", שמייחס כהן לנתבע – קשה לומר כי יש לביה"ד עניין בכך (מהותית), שהרי בין טענה זו (שאף לא הוכחה) למהות המשפטית – אין דבר!

הוא הדין בטענות שבסעיפים 21-28 לתצהירו אליהם נדרש גם בעדותו – שכל כולם ערוב בין דברים שנאמרו ע"י הנתבע, למסקנת כהן מהם...

ממילא, למעט "הטחת טענות" בחלל האויר – אין כל בסיס לטענותיו בדבר "הברחת נכסים", כמו גם אין בסיס לפער הערך של הציוד, ציוד שאינו יודע למי היה שייך ולאן "הלכה" תמורתו (עמ. 22-23)! עוד נבהיר – המשך פעילות של הנתבע, ולו באותו תחום, באמצעות גוף משפטי אחר ואף עם עובד לשעבר (של הנתבעת), או פרסום הפעילות בעיתון – אין בינם למהות דבר!

התובעת בעדותה טענה כי הגם שאינה מודעת לפרטים המשפטיים – עברה השליטה בנתבעת לנתבע ב- 2007 – טענה שאין לה איזשהי ראייה בפנינו. לטענתה, הנתבע הוא שניהל בפועל את הנתבעת.

כך, אישרה כי חתמה על הסכם עבודה (עם הנתבעת) ב- 2008: "בתקופה שהנתבעת 1 חדלה מפעילותה הופעל עלי לחץ להמשיך לעבוד"; נפגשה עם הנתבע ב- 4/8/08 "היה ברור שמר ויסברג לא רוצה להמשיך החברה במתכונתה הנוכחית... הוא לא הודיע שאין כסף. הוא אמר שיש לו כסף ושכסף זה לא הבעיה ושהוא לא רוצה להמשיך את החברה במתכונתה הנוכחית והוא לא רוצה להשקיע את הכסף שלו בחברה הנוכחית והוא רוצה להקים חברה חדשה שתמשיך באותה טכנולוגיה". כך, ביקש שתתחייב להשאר ולעבוד אתו, ללא משכורת, אולי תוך קבלת מניות בחברה חדשה – ודי בדבריה אלה ע"מ להוכיח כי אין עסקינן במעסיק – מחד ומאידך – אין בסיס כלשהו לטענה בדבר הרמת מסך! (עמ. 32). כך, פרטה כי עברה לנתבעת ב- 2000 או 2001, "עשו חברת בת לסודה קלאב" (שוב, טענה שאין לה כל בסיס ראייתי) כי הנתבע היה "בראש הפרמידה" (מ- 2007) ותחתיו כהן. כי זה לא היה כל כך ברור ב- 2007, אלא רק ב- 2008, כשנערך לה החוזה! (תוך ש"לפתע" הוברר כי הייתה כפופה לצבי בר ולא היתה לה חובת דווח ישיר לנתבע!) הגם שאין לה שום ידיעה אישית למקור הדבר, לטענתה, כי הנתבע "היה מקור המימון היחיד" לנתבעת – לא היססה כך להצהיר... הוא הדין לגבי "מקור הכסף", כשאישרה כי "אני לא זוכרת שמישהו אמר שפיטר הביא לחברה כספים אישיים שלו" (!!).

בל נשכח גם כי התובעת לעדותה, מציינת כי בעבודתה לא היתה כפופה ישירות לנתבע. ממילא, אין לה ידיעה (עצמית) לפעילותו ותפקידו וכיוצ"ב טענות כלפיו כמעסיק (או כקב מכח הרמת מסך).

(ואגב כך, אין רלוונטיות "לאופיו" של הנתבע, אם דיבר אל אנשים/עובדים באופן ראוי, אם לאו).

כך, מנספחי יב 1-8 לתצהירה – אין ללמוד דבר להכרעה שבפנינו (ולא רק משום שקיבלה אותם מכהן ולא ידעה עליהם דבר עד להגשת התביעה). התובעת טוענת שהם חשובים להוכחת חבותו האישית של הנתבע – דא עקא, היותו דירקטור בנתבעת ו/או דירקטור בהומפלו הולנד – אין בעובדה כי הוציא מכתבים (ובנגוד לטענתה, אף לא אחד מנספחי יב' חתום ע"י הנתבע), חלקם על נייר אישי שלו, חלקם בכותרת של הנתבעת או של הומפלו הולנד תוך ציון שמו כדירקטור בזו או בשניה – אין בהם כדי להוביל למסקנה משפטית ולפיה, היה מעסיק של התובעים (או כי יש בפנינו, עובדתית, הַצדק להרמת מסך!). – ודאי כך, כשאין ללמוד מתוכם (כעמדת התובעת; עמ. 35) – דבר.

ובאשר לטענתה ביחס לנספחים י', יא', יג' – הפוך בהם ולא תמצא חוליה אחת מקשרת, ממנה ניתן ללמוד כטענת התובעת, למעט "איפיון" המוצר "Pure 2 go, 0.9 GPM, 2640 gallons, Baderia, Virus, Cyst" אלא, שהאחד (י') ניתן להומפלו בכתובתה ברחובות, יא' ניתן להומפלו הולנד ויג' לנתבע, בנתבעת ובכתובתה של הומפלו הולנד.

ומנגד, קיים קשר בין יג' (לתצהירה) ליא' (לכהן), המבהיר שהתשלום הראשון יבוצע ע"י הומפלו הולנד. אלא, שגם מכך אין ללמוד להכרעה (בפרק זה) – דבר. ממילא, אין באמור כדי לסתור טענת הנתבעים כי הנתבעת פעלה במימון הומפלו הולנד (בעלת המניות היחידה בה) ולפיתוח שהינו של הומפלו הולנד. העובדה שהנתבע אמר "שיש לו כסף" – גם בה אין דבר לענייננו, בין אם המשיך הוא בפיתוח בו עסקה הנתבעת ובין אם לאו! ובין אם דובר על כספיו האישיים, כספי חברה אחרת כלשהי והכל, גם אם אמר כי אינו רוצה לשלם חובות שנוצרו (בנתבעת) – גם באמור (עמ. 36-37) אין כדי היותו "מעסיק" (או כדי הרמת מסך).

אלא שהתובעת, שרכשה ציוד למעבדה בה עבדה, עוד כשעבדה בסודה קלאב – אינה יודעת לאן/לבעלות מי עבר הציוד – כמו הפטנטים, משלא הייתה "בקיאה במבנה החברות", אינה יודעת למי הם שייכים, כשם שאינה יודעת "מה קרה לכסף של הפריטים שנמכרו "ע"י החברה" (למען הדיוק – אף אינה יודעת אם הפריטים היו של החברה...).

כך, אף אם הנתבע התקשר אליה אישית וסיפר לה כי ניסה לקחת הלוואה אישית – אין בכך דבר לשאלת חבותו. לא בכדי נשאלה ע"י ביה"ד (כבוד הנשיא), הכיצד מתיישבת גרסתה זו עם טענתה כי טען שיש לו כסף והיא

משיבה כי לדעתה האישית היה לו, אך לא מספיק כדי לממן את כל הארגון. והוסיפה, שהעביר כספים כדי לשמר ההסמכה, או כדי לא להסתבך עם החוק – אלא שכזו – לא הוכיחה. הנה כי כן – גם מעדותה (ומתצהירה) אין ללמוד כלל כי הנתבע היה המעסיק.

ולעדות אהרון – בתצהירו מספר הוא לנו לפי פרסומיה באינטרנט כי סודה קלאב הוקמה ע"י הנתבע, ששימש כמנכ"ל, החזיק ב- 1/3 ממניותיה (לא הוצגה איזשהי אסמכתא לטענה החוזרת בתצהירי התובעת וכהן, למעט פירוט "נפח" אחזקותיו). אהרון אף חוזר על הנוסח הקבוע לענין הזהות בין הנתבע לנתבעת וטענות לענין היותו "הכל יכול" בנתבעת, המממן שלה וכיוצ"ב, תוך צירוף נספח ה', ע"מ להוכיח "הקשר בין פיטר ומשפחתו לבין הנתבעת 1" וחברת הומפלו הולנד.

מעדות דניאלי אין ללמוד דבר לקושיא דנא. דניאלי טוען מפה ^ו ומשם לענייננו, אך אין בדבריו ולו בדל ראייה, לטענות עצמן.

קרי: גם אם נתייחס לדרישות תשלום כאלה או אחרות של צדדי ג' כלשהם, דרישות שכוסו, לטענת דניאלי, ע"י הנתבע – אין די בהן לקביעה כי הנתבע היה "מעסיק" של דניאלי (ודאי בעצם האמירה). (ובמאמר מוסגר – אין בדבריו ובעדותו דבר גם לענין הרמת מסך).

למעלה מן הצורך, נציין כי תמוה שתובע, שעדותו נשמעת יותר מ-3 שנים לאחר הגשת התביעה – אינו מספק איזשהי ראייה – ולו קלושה – לטענה שטען לה.

לנתבע לא הוצגה ולו שאלה אחת בקשר להיותו "מעסיק". כך גם, אין ללמוד לרכיב זה דבר מעדויות העדים האחרים (סאלי, זיסר, בר-חיים וריטה). הנה כי כן – משלא היה מקום לטענה ומשלא הוכחה ואף לא בספק – אין לנו אלא לדחותה.

ראוי להזכיר כי הנתבע אינו חב כלפי מי מהתובעים דבר מכח [סעיף 26 לחוק הגנת השכר](#), התשי"ח-1985 הקובע חבות-אחריות פלילית – מה שאינו נדון בהליך דנא. כך גם אין כל ביסוס ראייתי בדין לכך כי התובע היה בעלים יחיד של הנתבעת – שהרי הנטל על התובעים וגם נטל זה לא הורם (ובפועל, אף לא

נעשה נסיון ממשי [ראייתית] להוכיח הטענה!). אין בפנינו ולו בדל ראייה כי **הנתבע הוא הבעלים** של הנתבעת. כך גם, לא הוכח כי עסקינן במעבידים במשותף (הנתבע והנתבעת), שהרי עפ"י הדין – אין התאגיד מתנהל אלא "באמצעות אדם".

3. חבות הנתבע בשל הרמת מסך

חלק גדול מהראיות והשאלות שהוצגו בח.ג. כווננו לעניין זה. דא עקא, גם כאן, בפועל לא הוכיחו התובעים ולו עילה אחת להרמת המסך. אין חולק כי הנתבע ניהל את הנתבעת. אין חולק כי ככזה פעל בשמה, הפעיל אותה, קיבל החלטות, גייס עובדים, פעל למימונה, לתשלומים שהנתבעת צריכה הייתה לשלם וכיוצ"ב פעולות שמבצע מנהל. כאן המקום להזכיר כי לא רק שלא הוכיחו התובעים בעלות הנתבע על הנתבעת, אלא שלא נסתרו טענות הנתבע(ים) לבעלות בנתבעת, או כי הנתבעת פעלה עפ"י הסכם שירותים בינה לסודה קלאב הולנד להומפלו הולנד. כך גם לא נסתרו טענותיו לאשכול החברות וההחזקות השונות באשכול, במועדים השונים. אף לא הוכח כי הומפלו הולנד היא בבעלות הנתבע! כך גם (הגם שלטעמנו אין לדבר משמעות משפטית כלשהי) לא נסתרה טענת הנתבע כי הנתבעת הייתה נסגרת בשלהי 2006, ללא שכנועו של הנתבע. והעיקר – לא נסתר כי הומפלו הולנד מימנה את פעילות הנתבעת; כי היה הסכם שירותים ביניהן; כי לא הנתבע הוא שמימן את פעילות הנתבעת; והעיקר – כי לא היה בעל מניות בנתבעת.

סעיפים 6(א)-(ב) לחוק החברות קובעים כהאי לישנא:

"(א) (1) בית משפט רשאי לייחס חוב של חברה לבעל מניה בה, אם מצא כי בנסיבות הענין צודק ונכון לעשות כן, במקרים החריגים שבהם השימוש באישיות המשפטית הנפרדת נעשה באחד מאלה:

- (א) באופן שיש בו כדי להונות אדם או לקפח נושה של החברה;
- (ב) באופן הפוגע בתכלית החברה ותוך נטילת סיכון בלתי סביר באשר ליכולתה לפרוע את חובותיה, ובלבד שבעל המניה היה מודע לשימוש כאמור, ובשים לב לאחזקותיו ולמילוי חובותיו כלפי החברה לפי סעיפים 192 ו-193 ובשים לב ליכולת החברה לפרוע את חובותיה.

(2) לענין סעיף קטן זה, יראו אדם כמודע לשימוש כאמור בפסקה (1)(א) או (ב) גם אם חשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות, שגרמו לשימוש כאמור, אך נמנע מלבררן, למעט אם נהג ברשלנות בלבד.

(ב) בית משפט רשאי לייחס תכונה, זכות או חובה של בעל מניה לחברה או זכות של החברה לבעל מניה בה, אם מצא כי בנסיבות הענין, צודק ונכון לעשות כן בהתחשב בכוונת הדין או ההסכם החלים על הענין הנדון לפניו.

"...

בהתאם ומשהתובעים לא ביססו ראייתית בעלותו (ולא סתרו ראיות הנתבע) – אין נדרשת קביעתנו בשאלת ההצדקה להרמת מסך – שהרי בהעדר הוכחה חותכת כי הנתבע הוא-הוא הבעלים בנתבעת – אין מקום להרמת מסך. איננו נסמכים בכך על עדות כהן (כהפניית הנתבע בסיכומיו), שהרי בעלות בתאגיד אינה מוכחת "בהבל פה" או "בהבנת" עובד מן השורה או איש מקצוע... התובעים לא הוכיחו "בעלות" כלשהי של הנתבע בנתבעת ([ע"ע 129/10](#) זונשטיין נ' ג'ניוס סאונדסיסטמס) כך גם עפ"י החוק, אין מקום להרמת מסך ל"מנהל" אם וככל שהנתבע עונה להגדרה זו בנתבעת.

בטרם נפנה לבחון טענות התובעים ראוי לומר כללית: עדות הנתבע נשמעה "מגמתית" באותה מידה כפי שנשמעה עדות התובעים. האחרונים והראשון "משכו" בתצהיריהם ובעדותם, כ"א ל"שדה" הנוח לו – לגישתו. דא עקא, ביה"ד נדרש לבחינת הראיות ואין די באמירה בלבד, בודאי בהיבטים הנדונים ברכיב זה.

כך חוזרים התובעים על הטענה לפיה הצהיר הנתבע בפניהם (התובעת וכהן) כי "הוא לא מעוניין לשלם לכל הנושים כיוון שלא ירוויחו מכך דבר" וכי הוא רוצה להוציא את הציוד וכי יש לו עדיין כסף ואינו מתכוון להשקיע את כספו בתשלום חובות. – דא עקא, מזה אין ללמוד אלא, כי לא נהגו הנתבעים ב"ערוב נכסים", משה"חובות" של הנתבעת הם וכספו – שלו הוא.

כבר מהנטען בהקשר זה – ברי כי אין שחר לטענות התובעים. הנתבע הודיע לעובדים (ובכללם לתובעים) כי הנתבעת בסוף דרכה, כי אינו יודע אם יוכל לשלם שכרם, כי העובדים יקבלו מכתבי פיטורים, כי הנתבעת תפסיק להתקיים. – לא נהיר איפוא, על מה מבססים התובעים טענותיהם ברכיב הנדון.

ואם נסמכת טענתם על הצעתו למי מהם להמשיך לעבוד עמו, בחברה חדשה, באופן שיאפשר כניסת משקיעים, כך שיקבלו מניות בחברה חדשה שיקים – גם בכך אין כדי עילה להרמת מסך (ואף לא חות"ל) ואין בכך כדי נסיון "להונות", "תרמית" כלשהי – אלא ההפך – הצעה לעובד (גם מתוך אינטרס של הנתבע להפעיל עסק תוך שמוש בידע וביכולות מי מהתובעים), שתאפשר המשך עבודתו בתנאים אחרים, בהתקשרות אחרת!

גם "כוונתו" להשקיע כספיו, לא בחובות, אלא במיזם החדש – אין בה דבר, שהרי, הנתבע כאדם, רשאי להשקיע כספיו ככל שיחפוץ.

הוא הדין בניסיון להסתייע בתובעים (או מי מהם) ע"מ לאפשר השקעה של ההודים "בטכנולוגיה של" הנתבעת (כטענת התובעים בסיכומיהם; דא עקא, כפי שנטען ולא נסתר – הטכנולוגיה כלל לא של הנתבעת אלא של הומפלו הולנד!).

והנה, הגם באחור – שולמה משכורת התובעים (למעט כהן) ואין כל פגם בניסיון הנתבע (כאדם/כמשקיע/כדירקטור מטעם הומפלו הולנד [בעלת הטכנולוגיה/הערבויות/וכל זכות אחרת בנתבעת]) – לנהל דיונים ולחפש פתרונות, כולל ע"י העסקת מי מהעובדים...

כך גם אין כל פגם כי הנתבע המשיך להציג כלפי חוץ "עסקים כרגיל" תוך המשך דיונים בנושאים טכנולוגיים (ס' 13 לסיכומיהם), שהרי מדוע יימנע מהנתבע להקים עסק אחר (גם אם הבעלות בו, של הנתבע בלבד – וכזו אין בפנינו, ראייתית) לפעול בו בתחום מומחיותו (פתרונות מים), להעסיק בישות החדשה ("מי נקי") עובדים לשעבר בנתבעת, ואף לעסוק באותו תחום, באותה טכנולוגיה? (ובפנינו הוכח דוקא אחרת!). ברי כי אין התובעים "כואבים את כאבה" של ריטה ואין הם תובעים את "עלבונה" (שם), אינם יכולים לבסס עילתם בהמשך העסקתה של ריטה בחברה אחרת!

בכל טענות התובעים אין למצוא ראיות לחות"ל (ולא חות"ל משווע) כלפי עובדי הנתבעת או התובעים.

גם העובדה כי התובעים מעולם "לא ראו" מי מטעם הומפלו הולנד או חברת ההחזקות מבקר בנתבעת או החלטת דירקטוריון של מי מהן – אין בה דבר, ודאי לא כדי להרים המסך, כשאף התובעים טוענים לישויות אחרות, "הנתבע ומשפחתו", אך עושים המה "ערבוב ישויות", על מנת לבסס טענותיהם להרמת מסך, תחת הוכחת טענתם בדבר "ערוב נכסים".

לטעמנו, הגם שעסקינתו בתו"ל מוגבר ביחסי עבודה – אין באלה לבטל את כל העקרונות המשפטיים שבדיני חברות!

[ואגב כך ראוי להזכיר כי בהתקשרותם עם הנתבעת, בעת ששולם שכרם (ולא שכר מינימום) – ונתמה: האם גם אז ביקשו לצרף "החלטת דירקטוריון" או "ביקור" של מאן שהוא מאותן חברות זרות?!]

די בעדות כהן, מהבכירים בתובעים, שהיה מעורב, לכאורה, יותר מהאחרים בנהול הנתבעת – כדי לאיין טענות התובעים בהקשר זה (די אם נפנה להפניות התובעים בסיכומיהם, עמ. 16, תוך ציטוט מעדותו עמ. 20) וכהן שבשם התובעים "מטיח-קובע" עובדות, המבוססות בעיקר על "לא יודע" (ראה עמ. 23 שורה 1)!

הנתבע אישר כי "סביר" שהוא שילם על הובלת ציוד מהנתבעת למחסן – מה פגם מצאו בכך התובעים, לא נדע, שהרי אין עסקינן אלא בכיסוי חוב (ולא במשיכה מהנתבעת להונאת מאן שהוא, ודאי כשכל זה ארע לאחר הפסקת פעילותה של הנתבעת!)

כך, אין בפנינו ראיות ולא שוכנענו כי נסיבות ענייננו הן כאלה שבענין זילברשטיין, ולו משהתובעים לא "הועברו" לחברה אחרת בה הורע המצב ואז הועברו לחברה אחרת... להפך, הוצע לתובעים או למי מהם להקלט בעסק חדש שיזם הנתבע תוך שאין בפנינו כי הוצע להם כך "בשמיטת חוב" – אלא מתוך הצעה יקבלו באופן שונה תמורת החוב (לא כשכר מהנתבעת)...

ובאשר לציוד (למינהו), לא הוכח כי היה הוא של הנתבעת, והנתבע דוקא טען ולא נסתר – כי "הכל" היה שייך להומפלו הולנד (הסמליל, הטכנולוגיה, הציוד, כמו גם הערביות לפעילות הנתבעת).

בענייננו, לא רק שהנתבע לא ניסה "להונות" התובעים תוך הבטחת שווא שימשיכו להעניק עבודתם לנתבעת אלא, התובעים הודעו מפורשות כי הנתבעת לא תוכל להמשיך לשלם שכרם, אך הוצע להם פתרון מקביל-אחר להעסקתם ולתשלום בגין העסקה זו (כך, עפ"י עדותיהם).

לטעמנו, פנייה לעובד כי ימשיך לעבוד תקופה קצרה, תמורת שכר מופחת מתוך נסיון לסייע לכניסת משקיע/פתרון אחר להחלץ מהמשבר – אף בה אין כדי חות"ל (ודאי לא, משווע).

אין לשכוח כי בראייה החדשה שהציגו התובעים, כל שהוכח הוא כי בסמליל הנתבעת נעשה שימוש – אלא שלא הוכח כי הסמליל שייך לגורם אחר מלהומפלו הולנד – כטענת הנתבעים.

גם אין לשכח כי "הצעה עסקית" המנסה לקדם עסק העוסק באספקת מים בטוחים, לאחר 10 שנות מחקר ופתוח שחלקם גם אם המועט עשו במי נקי (ראייה מ- 5.2011; חברה שהוקמה בנובמבר 2009, ושהבעלות בה להומפלו הולנד ומנהליה הנתבע ובי"כ) ובטכנולוגיה שונה מזו שפותחה בנתבעת, כפי שהוכח מעדות ריטה (והנתבע) – וכך גם אזכורו של הנתבע המייסד, או ההפניה לכתובת הדוא"ל שלו – אין בהם כדי להרים מסך! אך טבעי הוא כי הנתבע ימשיך בפעילות בה התמחה (כפי שריטה המשיכה – ויש להניח כי אף התובעים המשיכו בעבודה בתחום התמחותם...)

ובאשר למכתבים: הנתבע מונה כדירקטור מטעם הבעלים בנתבעת. אך טבעי הוא כי יעשה שמוש בנייר סמליל שלה, של הנתבעת וסביר כי לא תמיד "יקפיד" באבחנה באיזה נייר עשה שמוש – מחד, כפי שלא תמיד יקפיד לא רק לציין את שמו. ונוכיר – בעידן העכשווי בהודעות דואר אלקטרוני – פעמים רבות אין הודעה נושאת חתימה (אלקטרונית), ודאי לא חותמת (של תאגיד). ובהקשר זה – לא הוכח כי הנתבע ערב נכסיו עם הנתבעת. גם תשלום החוב (כפי שלכאורה הוכח בפנינו) אין בו כדי להצביע על "עירוב נכסים" מתוך כוונה להבריח נכסים או לפגוע/לרמות במי מעובדי הנתבעת... באשר לעילת גרם הפרת חוזה – מקובלות עלינו טענות הנתבע כי לא הוכיחו התובעים את מרכיבי העילה כדבעי, העיקר הוא כי לא הוכח כי הנתבע גרם ביוזעין להפרה.

התובעים עבדו בנתבעת, חברה שעסקה בפתוח ובמחקר – והגם שלא נדרשנו לדון בשאלה מי האחראי לכשל בפתוח (האם התובעים או מי מהם, כטענת הנתבעת; ובשל עיכוב ההליכים) – אין לראות תמיד במנהל (הנתבע) כאחראי ל"הפרה" ככל שהייתה. כאמור, לא הוכח כי הנתבע חרג מסמכותו או פעל בנגוד לטובת הנתבעת. במאמר מוסגר נציין כי טענות התובעים בעניין "עירוב נכסים" (מעבר לנאמר לעיל) סותרות במשהו טענותיהם דנא, משדוקא ניסה למנוע המשבר הכלכלי בנתבעת בפעולותיו, בכיסוי חובות וכיוצא ב.

מסקנתנו מכל האמור היא כי אין בפנינו נסיבות שיצדיקו הרמת מסך כלפי הנתבע, שהינו מנהל בנתבעת (ולא בעלים בה)! ראינו לדון בראיות שבפנינו ולו "בהתעלם" מהוראות החוק, העוסקות בהרמת מסך לבעל מניות!

4. התובעים הם חלק מהליך הפרוק כנגד הנתבעת.

אין עסקינן (בודאי התובעת וכהן) בעובד "פשוט" שאינו יכול לממן הליך, או שעסקינן בשכר מינימום שנמנע ממנו(הגם שאין בכך להכריע בהליך). ניכר היה בהם כי בנו הם תלי תלים של הנחות, מסקנות וטענות תוך נסיון להתאימם למסגרת מחוייבת להליך – ולא בהצלחה. העובדה כי לנתבע עסקים, גם אם חובקי עולם או יכולת כלכלית (שלו או של משפחתו...) אינם מענייננו.

בנסיבות שבפנינו – אכן תמוהה ההתנהלות כולה ודאי בנהול ההליך או בהמשך נהולו.

משלא ניתן היה להמשיך בנהול ההליך כנגד הנתבעת ומשדחינו טענות התובעים ביחס לנתבע עצמו – נדחית התביעה כנגד הנתבע, על כל עילותיה וטיעוניה. לא הוכחו בפנינו ולו בראשית ראיה היסודות המתחייבים להרמת מסך לבעל מניות ודאי לא למנהל (כנתבע).

התובעים יחדיו ישאו בהוצאות הנתבע בהליך דנא בסך 10,000 ₪, סכום שישולם בתוך 30 יום, אחרת ישא ה"ה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום בפועל, סכום שנקבע בשים לב לאמור לעיל, לדיונים, לאופן נהול ההליך, לטענות שלא בוססו והעדויות שבפנינו ומתוך שמול עינינו כי ההליך כנגד הנתבעת והתביעה שכנגד – לא ניתן בהם פס"ד.

ניתן היום, כ"ג שבט
תשע"ג, 3 פברואר
2012, בהעדר הצדדים
ויישלח אליהם.

נ.ע. מר יוסי קרצר

שרה מאירי, שופטת
אב"ד

נ.מ. גב' חגית פורת

שרה מאירי 54678313-12165/08
נחתם ע"י נ.צ. ביום 3.3.13.
קלדנית: גלית דוד/ צחי בן אסייג

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן